

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.

1903 Budapest, Pf.: 314/15.

Tel: (06-1) 443-5573 Fax: (06-1) 443-5733

BM: 33-104, 33-140 BM Fax: 33-133

E-mail: orfkvezeto@ork.police.hu

Szám: 29000–105/1423- /2010. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása

H A T Á R O Z A T

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a panaszos által benyújtott panasz tárgyában – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) 484/2010. (XII. 1.) számú állásfoglalása megállapításaira – a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. §-ának (1) bekezdése *a*) pontjára és (2) bekezdésére, valamint 109. §-ának (3) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságra – a Fővárosi Bíróságnak címezve – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Bírósághoz, a 1027 Budapest II. kerület Csalogány u. 47-49. címre közvetlenül is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos beadványában előadta, hogy 2010. augusztus 26-án délelőtt 9 és 10 óra között az ingatlanán a pincében egy munka előkészítésén dolgozott, amikor lánya – álmából rémülten ébredve – lejött hozzá, és kérte, hogy azonnal menjen fel, mert két nyomozó keresi. Azt gondolta, hogy biztos az ingatlan bejárati kapujánál vannak a rendőrök, de a lánya közölte, hogy az egyikük a lakásban van. Felment a garázsba, és az egyik rendőrrel, akit „nevenincs úr”-nak nevez a panaszbeadványában a gépkocsi feljárójánál találkozott. A rendőr arról tájékoztatta, hogy a feleségét keresik, mire a panaszos tudni szeretne volna, hogy milyen ügyben. Azt a választ kapta, hogy neki nem mondhatja el a rendőr, de másnap 10 órára be kell mennie a feleségének a XIX. Kerületi Rendőrkapitányságra. Ekkor érkezett oda – a panaszos által néven nevezett – nyomozó, aki a lakásból jött ki. Ő készségesen elmondta, hogy a panaszos feleségének a telefonkártyáját berakták egy lopott mobiltelefonba, ezért rendeli be tanúkihallgatásra. A panaszos ekkor azt a felvilágosítást adta az intézkedő rendőröknek, hogy felesége 3 éve ugyanazt a kártyát használja, amit nem loptak el, ezért ez nem lehetséges. Miután készségesen megadta a felesége számát, kiderült, hogy egy másik kártyáról van szó. Ekkor jutott a panaszos eszébe, hogy 3 évvel ezelőtt, a neje nevére 3 darab kártyát vásároltak, ebből 2 rokonhoz került, akiknek a nevét megmondta a rendőröknek. Mivel a felesége dolgozó nő, és nem tud előre egyeztetés nélkül távol maradni a munkahelyéről, a panaszos nehezményezte, hogy miért csak 24 órával előbb szóltak a rendőrök a meghallgatásról és miért nem értesítettek őket korábban levélben vagy telefonon, hiszen – véleménye szerint – ennek megvan a szokásos törvényes és hivatalos módja. Emiatt szóváltásba keveredett az egyik rendőrrel, akinek a nevét a panaszos nem tudta, és aki kijelentette, hogy ez itt a rendőrség, azt kell tenniük, amit mondanak, és azért jöttek személyesen, mert a főnökük mielőbb szeretne túl lenni az ügyön. A panaszos kért egy telefonszámot a nyomozótól, hogy legyen valami elérhetősége, ha mégsem sikerülne másnap megjelenniük a kihallgatáson. Ekkor a meg nem nevezett kolléga idegesen kirohant a kapun, gorombán visszaszólván „akkor adjál neki egyet”, majd elmentek. A panaszos a rendőrök távozása után tudta meg a gyerekeitől, hogy mi történt az ő megjelenése előtt fent a lakásban. A gyerekek a panaszosnak a következőkről számoltak be: a rendőrök becsöngettek, de ezt nem hallotta meg senki, mert a lánya aludt, a fia pedig az emeleten volt. Mivel a kapu nyitva volt, a rendőrök bejöttek rajta. A nyitott bejárati ajtón kopogtak, szölongatták őket, amit kicsivel később a fia meghallott és kiment az előszobáig. Ekkor az egyik nyomozó kéretlenül belépett a lakásba, és a 13 éves gyereket kérdezgetni kezdte telefonszámokról, a gyerek nevééről, életkoráról, hogy hol az anyja stb., és felírták az adatait. Ezt hallotta meg a lánya, aki felébredt az idegen hangokra. Ő is kérdéseket tett fel az uraknak, de normális választ nem kapván, sietve ment le a garázsba szólni az apjának, hogy menjen fel. Másnap, augusztus 27-én a panaszos feleségével pontosan megjelent a kihallgatáson. Az egyik nyomozónak mindent részletesen elmondtak, amikor megjelent a szobában egy „úriember”, aki elfelejtett bemutatkozni, de láthatóan nagyon otthon érezte magát, így együtt folytatták a kihallgatást. A kihallgatás után felmerült a panaszosban néhány kérdés az előző nappal kapcsolatban, amikre szeretett volna választ kapni. A kérdései a következők voltak: Miért, és hogyan jutottak be az ingatlanába és később a lakásába engedély nélkül a rendőrök? Mi lett volna, ha a kutya el van engedve? Mi lett volna, ha a kapu zárva van, talán átmásztak volna rajta? Házkutatási paranccsal rendelkeztek? Mindössze annyit szeretett volna elérni a panaszos, hogy kérjenek tőle bocsánatot. Ekkor a nyomozó kikelt magából, hangját felemelve rendre utasította a panaszost, közölte vele, hogy „bármikor, bárhová engedély nélkül bemehetünk, ehhez nekünk jogunk van! Ha azt hiszi, hogy nem, akkor túl sok amerikai filmet néz!

Hogyha kell, bármikor, akár hajnali 5-órákor is magukra törhetjük az ajtót.”, továbbá közölte, hogy „kint mindenki nagy legény, de ha ide bekerül, akkor úgy visít, mint egy kismalac.” A panaszos azt válaszolta, hogy mivel már 20 éve a vagyonsvédelemben dolgozik, tisztában van azzal, hogy kik, mikor és hogyan léphetnek be egy magántulajdonra. Megítélése szerint ez nem olyan súlyú ügy, ami ezt indokolta volna, ráadásul mindössze egy „meghívásról” volt szó tőlük, amit szóban kellett átadniuk. Ráadásul a panaszos szerint nem is volt ügy. Ekkor a panaszos szerint betelt a nyomozónál a pohár, odaugrott az ajtóhoz, kinyitotta, és kiabálva közölte, hogy „azonnal hagyjam el a szobát, sőt az egész épületet is, számomra a kihallgatás befejeződött, nélkülem fog folytatódni, a nejem marad! Tegyek panaszt, ahol akarok.” Erre a panaszos ígéretet is tett. A panaszos véleménye szerint az ilyen vezetői viselkedés nem növeli az állampolgárok rendőrségbe vetett hitét és bizalmát. Kifejezte csalódottságát és arról számolt be, hogy ha eddig bármilyen segítséget kért, bármilyen bejelentést, feljelentést tett, az ő ügyei soha nem oldódtak meg, soha nem orvosolták azokat. Ellenben rendre azt tapasztalta, hogy amikor valamilyen módon kapcsolatba kerül a rendőrséggel, vele szemben mindig arrogánsan, tiszteletlenül, nem megengedhető hangnemben jártak el. Ebben az esetben is csak annyit várt volna, hogy azt mondják neki: „Elnézést, uram!”

II.

A rendelkezésre álló rendőrségi dokumentumok az ügy szempontjából az alábbi lényeges tényeket tartalmazzák.

A Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) hivatalvezetőjének vizsgálata a következőket állapította meg. A BRFK XIX. Kerületi Rendőrkapitányság (a továbbiakban: Rendőrkapitányság) indított nyomozást a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 316. § (2) bekezdésbe ütköző lopás vétség megalapozott gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen, aki 2010. július 1-jén, 12 óra körüli időben a Budapest, XIX. kerület Ady E. u. 122-124. szám alatti egészségügyi intézmény védőnői szobájából eltulajdonított egy mobiltelefont kisebb értékben. A nyomozás során - a telefonszolgáltatók által a nyomozó hatóság rendelkezésére bocsátott adatok alapján - megállapítást nyert, hogy az eltulajdonított mobiltelefont egy olyan SIM kártyával használták, mely a panaszos feleségének nevében szerepelt a nyilvántartásban. Mindezek alapján megalapozott gyanú merült fel arra vonatkozóan, hogy a panaszos felesége kapcsolatba hozható a bűncselekmény elkövetésével, erre konkrét bizonyítékok álltak rendelkezésre, ezért a Rendőrkapitányság beosztottjai, az eljáró r. főhadnagy és r. törzsőrmester 2010. augusztus 26-án, 9 és 10 óra közötti időben megjelentek a panaszos feleségének lakásán, hogy őt előállítsák, majd kihallgassák. Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint, a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. § (1) bekezdése alapján, bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli. Mivel a nyomozás során konkrét személyre vonatkozóan merültek fel adatok a bűncselekmény elkövetésével összefüggésben, ezért álláspontjuk szerint megalapozott volt a rendőrök azon intézkedése, amelynek során a lakásán keresték a panaszos feleségét. Az ingatlanhoz érve a rendőrök azt tapasztalták, hogy a csengetés ellenére senki nem jött ki a lakásból, de a kertkapu nyitva volt,

így jutottak be, azonban a lakásba nem léptek be, annak ajtaján kopogtattak és kiabáltak. Az Rtv. 39. § (1) bekezdés *b*) pontja alapján, a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve bűncselekmény elkövetésének megakadályozása, megszakítása, vagy a bűncselekmény elkövetőjének vagy gyanúsítottjának elfogása és előállítása céljából. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 178. § (3) bekezdése értelmében, a nyomozó hatóságnak az a tagja, aki az adatszerzést végezte, erről jelentést készít. A jelentés tartalmára a 168. § (2) és (3) bekezdésének rendelkezései az irányadók. A (2) bekezdés szerinti adatszerző tevékenységről szóló jelentést a nyomozó hatóság vezetője írja alá. A Be. 168. § (1) bekezdése alapján, a nyomozó hatóság tagja az általa végzett nyomozási cselekményekről – ha az ügyész másképp nem rendelkezik – jegyzőkönyv helyett jelentést készíthet. Az ügyész elrendelheti egyes nyomozási cselekmények megismétlését, és ezekről jegyzőkönyv felvételét. A gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető. A (2) bekezdés szerint, a jelentés tartalmazza a 166. § (2) bekezdésének *a*)-*c*) és *e*) pontjában meghatározott adatokat, az elvégzett eljárási cselekmények megjelölését, és ezek tartalmának tömör összefoglalását akként, hogy az eljárási szabályok megtartását is ellenőrizni lehessen. A (3) bekezdés rögzíti, hogy a jelentést a nyomozó hatóság eljáró tagja írja alá. A Be. 166. § (2) bekezdés *a*)-*c*) és *e*) pontja szerint, a jegyzőkönyvben fel kell tüntetni *a*) az eljáró hatóság megnevezését, *b*) az eljárás alapjául szolgáló bűncselekmény megnevezését és a gyanúsított nevét, *c*) a nyomozási cselekmény helyét és idejét, *e*) a kihallgatott terhelt és tanú, a meghallgatott szakértő nevét, valamint az e törvényben meghatározott más személyi adatokat. Az Rtv. 29. § (1) bekezdés alapján, a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. Mivel a rendőröknek nem volt tudomása arról, hogy a gyermekek kívül más is az ingatlan területén tartózkodik, ezért kezdték el őt kérdezni édesanyjával kapcsolatban. Időközben azonban megjelent a panaszos lánya is, akivel szintén beszéltek a rendőrök. A panaszos lánya közölte, hogy édesapja – a panaszos – a garázsban tartózkodik, ekkor kérték a rendőrök, hogy az édesapával – mint felnőtt személlyel – is beszélhessenek. A rendőrség rendelkezésére álló jelentések szerint, a panaszos a garászból kilépve, köszönés nélkül, arrogáns hangnemben kérdőre vonta a rendőröket, hogy hogyan jöttek be a házába, mit keresnek ott és mit akarnak a feleségétől. A rendőrök neki is elmondták az intézkedés tárgyát és azt is, hogy a panaszos feleségét egy telefonlopással kapcsolatban keresik. Az ügy előadója tájékoztatást adott a megjelenésük céljáról és okáról, jelentésük szerint a Szolgálati Szabályzatban rögzített azonosítási kötelezettségüknek is eleget tettek. A Szolgálati Szabályzat 4. § (1) bekezdése szerint, a rendőr az intézkedést – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha egyenruhát visel tisztelgéssel, és a tervezett intézkedés megjelölése és célja, valamint neve és azonosító száma közlésével kezdi meg. Az intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét is felmutatja. A rendőrség álláspontja szerint a rendőrök fellépése a fentiek alapján jogszerű és szakszerű volt. Mivel a panaszos felesége az intézkedéskor nem volt otthon, és a családtagok közlése szerint 21 óráig dolgozott, a rendőrök a panasossal szóban közölték, hogy 2010. augusztus 27-én, 10 órára a feleségét beidézik. A Be. 67. § (1) bekezdése értelmében, ha e törvény kivételt nem tesz, a bíróság, az ügyész és a nyomozó hatóság azt idézi, akinek a jelenléte az eljárási cselekménynél kötelező, illetőleg azt értesíti, akinek a jelenléte nem kötelező, de azt a törvény lehetővé teszi. Akit megidéztek, köteles az őt megidéző bíróság, ügyész, illetőleg nyomozó hatóság előtt megjelenni. A (2) bekezdés alapján, az idézés és az értesítés írásban, illetőleg más alkalmas módon vagy eszközzel – különösen távbeszélő, telefax, számítógép

útján – vagy a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság előtti személyes megjelenés alkalmával szóban történik. A (4) bekezdés szerint, minden esetben közölni kell, hogy az érintettet melyik bíróság, ügyészség, illetőleg nyomozó hatóság idézi, illetőleg értesíti; az idézés, illetve az értesítés tényét az ügy irataiban rögzíteni kell. Az intézkedés során a panaszos adatai is rögzítésre kerültek a már leírtak alapján, erről rendőri jelentés készült, mely a nyomozás iratai között került elhelyezésre. A rendőri jelentések tartalma alapján, a helyszínen magánlakásba történő belépés, felvilágosítás kérés, illetőleg igazoltatás történt, ugyanakkor a rendőrség fontosnak tartotta megjegyezni, hogy az utóbbi két rendőri tevékenységet a nyomozás során a Be. speciális szabályai is tartalmazzák, mely alapján álláspontjuk szerint rendőri adatszerző tevékenység történt a Be. szabályainak megfelelően. Másnap, 2010. augusztus 27-én, a megadott időben a panaszos és felesége megjelent a rendőrkapitányságon. Az előadó az asszonyt – a kihallgatás előtti személyes megbeszélés alapján – tanúként kívánta kihallgatni (elvileg a Be. szabályai lehetőséget biztosítottak volna a gyanúsított kihallgatására is, melytől az előadó eltekintett). A kihallgatás kezdetén ellenőrzés céljából megjelent az irodában a r. százados, a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnüldözési Alosztályának vezetője, aki bemutatkozott, köszönt az ott lévőknek és közölte, hogy ő az alosztályvezető. Az irodába ellenőrzés céljából lépett be, a panaszossal és feleségével szemben intézkedést nem kezdeményezett és nem is folytatott, ennek ellenére azonosította magát. A fentieket meghallván a panaszos kérdéseket tett fel az előző napi rendőri eljárással kapcsolatban, melyre a r. százados azonnal nem tudott választ adni, mivel nem ismerte az előzményeket, ezért a panaszos türelmét kérve az iratokat kezdte tanulmányozni, hogy válaszolni tudjon. A panaszost a rendőrök megfelelően tájékoztatták. A rendőrök által írt jelentés alapján megállapítható, hogy a panaszos a "házkutatási parancs" nélkül végzett rendőri tevékenységet sérelmezte, az alosztályvezető által erről adott tájékoztatást – mely szerint a rendőrség nem házkutatási parancs alapján fogatosítja az eljárási cselekményt, hanem arról határozat formájában rendelkezik – nem fogadta el. A jelentések szerint a panaszos a kérdéseire kapott válaszokat nem találta kielégítőnek, egyre indulatosabbá vált, agresszív és kötekedő módon beszélt a rendőrökkel. A panaszos a nyomozásban semmilyen módon nem volt érintett, ezért felkérték őt arra, hogy hagyja el az irodát. A Be. 85. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a tanúkat egyenként kell kihallgatni. A Be. 184. § (1) bekezdése szerint, a nyomozási cselekményen az ügyészen, a nyomozó hatóság tagján és a jegyzőkönyvvezetőn kívül csak az lehet jelen, akinek a jelenlétét e törvény megengedi. A Be. nem tartalmaz olyan megengedő rendelkezést, hogy a hozzátartozó jelen lehessen a tanú kihallgatásán. A Be. 184. § (3) bekezdése alapján az ügyész és a nyomozó hatóság a nyomozási cselekmény helyszínéről eltávolíthatja azt, akinek a jelenléte az eljárást akadályozza, a nyomozás elősegítése érdekében bárkit a nyomozási cselekmény helyszínén való tartózkodásra kötelezhet. Aki az eljárás rendjét zavarja, vagy a helyszínen tartózkodási kötelezettségének nem tesz eleget, rendbírsággal sújtható. A korábban leírtak alapján nevezettek azonosították magukat - hiszen nevüket maga a panasz is tartalmazza, - azonban a rendőrség véleménye szerint a kihallgatás, illetőleg a büntetőeljárás során fogatosított nyomozási cselekmények nem keverendők össze az elsődlegesen az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat által szabályozott rendőri intézkedésekkel, továbbá az irodába ellenőrzés céljából belépő előjáró nem kezdeményezett intézkedést a panaszossal szemben – őt a panaszos szólította meg –, ezért azonosítási kötelezettsége nem állt fenn. A rendőrök – a fentiekben ismertetett – magatartása a rendőrség álláspontja szerint azt támasztja alá, hogy az ügyben jogszerűen és szakszerűen, humánus módon jártak el.

A Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése a fent leírtakkal többnyire megegyezik. Az ügy érdemi vizsgálata szempontjából azonban tartalmaz néhány többletinformációt. A jelentés a panaszos magánlakásán történő intézkedés kizárólagos céljaként a panaszos feleségének tartózkodási helyének megállapítását és a nyomozó hatósághoz történő idézését jelölte meg, tekintettel arra, hogy a nyomozás akkori adatai szerint a SIM kártyát ő használta. A jelentés szerint a panaszos kérdésére, – melyben azt nehezményezte, hogy a rendőrök hogyan jutottak

be az ingatlanára – a rendőrkapitányságon azt a választ kapta, hogy a kertjébe a nyitott ajtón keresztül mentek be, magánlakásába pedig egyáltalán nem léptek be. A jelentés szerint a panaszos tájékoztatást kapott arra vonatkozólag is, hogy nincs szükség „házkutatási parancsra”, mivel csak a panaszos feleségének idézése céljából jelentek meg a rendőrök. A kapitányságvezető vizsgálata alapján azt állapította meg, hogy a panaszos eleinte higgadt hangnemben beszélt, majd fokozatosan, indokolatlanul, önmagát hergelve váltott agresszív és követelőző stílusra, miközben ezt sem az ügy jellege, sem az intézkedő rendőr kollégák viselkedése nem indokolta. A panaszost ezután megkérték, hogy a kihallgató helységet hagyja el, tekintettel arra, hogy feleségét tanúként kívánják kihallgatni. A kapitányságvezető véleménye szerint a panasz nem megalapozott, hiszen a panaszolt kollégákat név szerint megnevezi, de a panaszában arra hivatkozik, hogy nem mutatkoztak be. A parancsnoki kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy a panaszolt rendőri intézkedés során a nyomozók magánlakásba nem léptek be, az elsőként őket fogadó gyerekektől pedig jogszerűen kértezték meg édesanyjuk tartózkodási helyét, tehát a panaszos több helyen cinikus és a nyomozókra nézve sértő panaszában felvetett sérelmeit nem tartja megalapozottnak, annál is inkább, mivel a panaszos saját állítása szerint korábban rendőr volt. A panaszosnak azzal a kijelentésével kapcsolatban, hogy bejelentéseire, feljelentéseire az ügyei soha nem oldódtak meg, soha nem orvosolták azokat, ellenben vele szemben mindig minden esetben arrogánsan, tiszteletlenül, nem megengedhető hangnemben jártak el, megállapította, hogy a panaszos hatóságuknál semmilyen bejelentést vagy feljelentést nem tett, és ellene eljárást sem folytattak, így véleménye szerint a panaszos ezen állítása értelmezhetetlen.

A panaszos ingatlanán eljáró r. főhadnagy, és r. törzsőrmester által készített rendőri jelentések az alábbi lényeges információkat tartalmazzák.

A főhadnagy 2010. augusztus 27-én készült jelentéséből kitűnik, hogy egy telefonkészülék felkutatása, illetve adatgyűjtéscéljából jelent meg társával a panaszos családi házában. Amikor a panaszos fia előhívta a ház pincéjéből az édesapját, a panaszos a fia által elmondottakat megerősítette, miszerint felesége nincs otthon, mert dolgozik. A panaszossal a r. főhadnagy közölte, hogy telefonlopás ügyében folytat nyomozást a rendőrség. A rendőr kérdésére a panaszos elmondta, hogy az említett telefon hívószámot biztosan nem a felesége használja, egyéb információval azonban nem tudott szolgálni. A panaszos a rendőr kérésére közölte, hogy tájékoztatni fogja a feleségét arról, hogy 2010. augusztus 27-én 10 órakor tanúkihallgatása céljából meg kell jelennie a kapitányságon. A fentieket követően a r. főhadnagy távozott a helyszínről. A r. főhadnagy egy másik, 2010. október 19-én készült jelentését is. Ebben a jelentésben a főhadnagy a panaszos házában fogatosított intézkedés céljaként már a panaszos feleségének előállítását és kihallgatását jelölte meg. Másnap a kapitányságon a jegyzőkönyvet szintén a r. főhadnagy vette fel. Eszerint az irodába 10 óra 05 perckor érkezve a panaszosnak és feleségének türelmes hangnemben, normál hangerővel ismételt elmondta, hogy az ügyben érintett eltulajdonított mobiltelevont egy, a panaszos nevére vásárolt SIM kártyával használták, ezért őt a Be. 85. §-ának megfelelően, tanúként ki kell hallgatnia, illetve hogy – mivel a fentiek alapján a panaszos feleségével kapcsolatban bűncselekmény gyanúja merült fel – a lakcímükön történt intézkedés során a r. törzsőrmesterrel együtt jogszerűen járt el. A szobában a későbbiekben történekről a r. főhadnagy jelentése megegyezik a r. százados jelentésével. A r. főhadnagy fontosnak tartotta kiemelni, hogy az intézkedés során mind ő, mind az időközben a szobában ellenőrzési céllal megjelent r. százados a Szolgálati Szabályzat 4. §-ában foglaltaknak megfelelően jártak el, a panaszossal kulturáltan, tisztelettel beszéltek.

A panaszos ingatlanán intézkedő r. törzsőrmester jelentése tartalmilag megegyezik a főhadnagy 2010. október 19-én készült jelentésével. A jelentésben leírja, hogy a fentiekben már vázolt okok miatt a panaszos feleségének előállítása és kihallgatása vált szükségessé. Az

Rtv. 39.§ (1) bekezdésének *b)* pontja alapján, a ház kerítésén lévő kilincset lenyomta, mely kinyílt. A jelentésben a törzsőrmester fontosnak tartotta külön kiemelni, hogy sem ő, sem a r. főhadnagy nem lépte át a lakás bejárati ajtajának küszöbét, és a panaszzal való találkozáskor felmutatta a szolgálati jelvényét és igazolványát, illetve közölte nevét és beosztását. Amikor a panaszos arrogánsan kérdőre vonta, tájékoztatta, hogy törvényi felhatalmazás alapján [Rtv. 39 § (1)] alapján léphetnek be az ingatlan területére.

A panaszos feleségének kihallgatásáról készített jegyzőkönyv, amelynek rögzítésére 2010. augusztus 27-én 10 óra 05 perctől kezdődően került sor, és a jegyzőkönyvet 10 óra 25 perckor zárták le. A jegyzőkönyvet a r. főhadnagy vette fel. A jegyzőkönyv a panasz vizsgálata szempontjából lényeges tényeket nem tartalmaz.

A r. százados 2010. október 18-án készített jelentésében előadta, hogy 2010. augusztus 27-én parancsnoki ellenőrzés során megjelent a panaszos feleségének 10 óra 10 perckor foganatosított tanúkénti kihallgatásán. Megkérdezte a kihallgatást foganatosító r. hadnagytól, hogy pontosan mi történik a kihallgatáson, és hogy miért van jelen a panaszos is a szobában, amikor őt nem hallgatják ki. Kérdése közben a panaszos, – miután megtudta, hogy ő az előadó közvetlen felettese – megkérdezte, hogy a kihallgatást megelőző napon milyen jogcímen mentek be a kollégái a lakásába. Amíg a százados az iratokat tanulmányozta, hogy válaszoljon a feltett kérdésre, a panaszos egyre türelmetlenebb és arrogánsabb lett, a hangját is többször felemelte és azt hangsúlyozta, hogy ő is volt rendőr, és komoly, magas beosztású kapcsolati vannak a rendőrségen belül. Miután a r. százados az ügy iratait áttekintette, azt a felvilágosítást adta a panaszosnak, hogy a felesége nevén lévő SIM kártyával aktivizáltak egy lopásból származó mobiltelefont, így a feleségével kapcsolatban – a nyomozás addigi adatai alapján – bűncselekmény elkövetésének gyanúja merült fel. Mindezekből következően a százados arra a következtetésre jutott, hogy a panaszos lakcímén intézkedő kollégái szakszerűen és jogszerűen jártak el, amikor hívás nélkül beléptek az ingatlan területére. A panaszos azon felvetésére, miszerint nem volt joguk bemenni az ingatlanra „házkerítési parancs” nélkül a százados közölte, hogy a rendőrség nem házkerítési parancs alapján foganatosít házkerítést, hanem erről határozat formájában rendelkezik, bár hozzátette, a filmekben mindig ezt a fordulatot használják. A panaszos ekkor kikérte magának a helyreigazítást. Ekkor a r. százados közölte a panaszossal, hogy amennyiben konkrét panasza van, azt hol terjesztheti elő, és megkérte, hogy hagyja el a kihallgató helyiséget. A panaszos ennek a kérésnek először nem akart eleget tenni, mert véleménye szerint neki joga van bent tartózkodni a felesége kihallgatásán. A százados a Be. 85. § (1) bekezdés alapján, – mely szerint az ügyben a tanúkat egyenként kell kihallgatni – ismét felszólította a panaszost a szoba elhagyására. Ekkor a panaszos hangosan kiabálva és fenyegetőzve távozott a helyiségből.

III.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az alábbi tényállást állapítottam meg a döntésem alapjául.

A Rendőrkapitányság indított nyomozást a Btk. 316. § (2) bekezdésbe ütköző lopás vétség megalapozott gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen, aki 2010. július 1-jén, 12 óra körüli időben a Budapest, XIX. kerület Ady E. u. 122-124. szám alatti egészségügyi intézmény védőnői szobájából eltulajdonított egy mobiltelefont kisebb értékben. A nyomozás során - a telefonszolgáltatók által a nyomozó hatóság rendelkezésére bocsátott adatok alapján - megállapítást nyert, hogy az eltulajdonított mobiltelefont egy olyan SIM kártyával használták,

mely a panaszos feleségének nevében szerepelt a nyilvántartásban. Mindezek alapján megalapozott gyanú merült fel arra vonatkozóan, hogy a panaszos felesége kapcsolatba hozható a bűncselekmény elkövetésével, erre konkrét bizonyítékok álltak rendelkezésre, ezért a Rendőrkapitányság beosztottjai, az eljáró r. főhadnagy és r. törzsőrmester 2010. augusztus 26-án, 9 és 10 óra közötti időben megjelentek a panaszos feleségének lakásán, hogy őt előállítsák, majd kihallgassák. Az ingatlanhoz érve a rendőrök azt tapasztalták, hogy a csengetés ellenére senki nem jött ki a lakásból, de a kertkapu nyitva volt, így jutottak be, azonban a lakásba nem léptek be, annak ajtaján kopogtattak és kiabáltak. Erre egy 13-14 év körüli fiú nyitott ajtót. Mivel a rendőröknek nem volt tudomása arról, hogy a gyermekén kívül más is az ingatlan területén tartózkodik, ezért kezdték el őt kérdezni édesanyjával kapcsolatban. Időközben azonban megjelent a panaszos lánya is, akivel szintén beszéltek a rendőrök. A panaszos lánya közölte, hogy édesapja – a panaszos – a pincében tartózkodik. Ekkor kérték a rendőrök, hogy az édesapával – mint felnőtt személlyel – is beszélhessenek. A rendőrség rendelkezésére álló jelentések szerint, a panaszos a pincéből kilépve, köszönés nélkül, arrogáns hangnemben kérdőre vonta a rendőröket, hogy hogyan jöttek be a házába, mit keresnek ott és mit akarnak a feleségétől. A rendőrök neki is elmondták az intézkedés tárgyát és azt is, hogy a panaszos feleségét egy telefonlopással kapcsolatban keresik. Az ügy előadója tájékoztatást adott a megjelenésük céljáról és okáról. A panaszos elmondta, hogy a felesége valóban vett korábban három SIM kártyát, de azok közül többet nem ő, hanem a rokonsága használ. Mivel a panaszos felesége az intézkedéskor nem volt otthon, és a családtagok közlése szerint 21 óráig dolgozott, a rendőrök a panaszossal szóban közölték, hogy 2010. augusztus 27-én, 10 órára a feleségét beidézik. Másnap, 2010. augusztus 27-én, a megadott időben a panaszos és felesége megjelent a rendőrkapitányságon. Az előadó az asszonyt – a kihallgatás előtti személyes megbeszélés alapján – tanúként kívánta kihallgatni (elvileg a Be. szabályai lehetőséget biztosítottak volna a gyanúsítottként történő kihallgatására is, melytől az előadó eltekintett). A kihallgatás kezdetén ellenőrzés céljából megjelent az irodában a r. százados, a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnüldözési Alosztályának vezetője, aki bemutatkozott, köszönt az ott lévőknek és közölte, hogy ő az alosztályvezető. Az irodába ellenőrzés céljából lépett be, a panaszossal és feleségével szemben intézkedést nem kezdeményezett és nem is folytatott, ennek ellenére azonosította magát. A fentieket meghallván a panaszos kérdéseket tett fel az előző napi rendőri eljárással kapcsolatban, melyre a r. százados azonnal nem tudott választ adni, mivel nem ismerte az előzményeket, ezért a panaszos türelmét kérve az iratokat kezdte tanulmányozni, hogy válaszolni tudjon. A panaszost a rendőrök megfelelően tájékoztatták. A rendőrök által írt jelentés alapján megállapítható, hogy a panaszos a "házkutatási parancs" nélkül végzett rendőri tevékenységet sérelmezte, az alosztályvezető által erről adott tájékoztatást – mely szerint a rendőrség nem házkutatási parancs alapján fogatosítja az eljárási cselekményt, hanem arról határozat formájában rendelkezik – nem fogadta el. A jelentések szerint a panaszos a kérdéseire kapott válaszokat nem találta kielégítőnek, egyre indulatosabbá vált, agresszív és kötekedő módon beszélt a rendőrökkel. A panaszos a nyomozásban semmilyen módon nem volt érintett, ezért felkérték őt arra, hogy hagyja el az irodát, mely felhívásnak vonakodva eleget tett.

Mellőztem a panaszos azon állítását, hogy a rendőrök a feladatellátásuk során nem mutatkoztak be, nem azonosították magukat, mivel erre a panaszbeadvány ad cáfolatot, azzal, hogy a rendőröket név szerint említi. Mellőztem a tényállásból a panaszos azon elmondását is, mely szerint a felesége kihallgatását megelőzően vele tiszteletlenül beszélt a rendőrök vezetője, mivel ezt a rendőri jelentések egybehangzóan cáfolták.

Nem vettem figyelembe a panaszos azon – a konkrétumokat mellőző – nyilatkozatát sem, mely szerint több bejelentést tett a rendőrségen, azonban azokat soha nem intézték el.

Mivel konkrét panasz hiányában eljárás ezen kérdésekben nem folytatható¹, továbbá a BRFK XIX. kerületi Rendőrkapitányság vezetője megállapította, hogy a panaszos korábban a rendőrségre bejelentést nem tett, elleneljárást nem folytattak.

A rendőrök rendelkezésére álló objektív bizonyítékok alapján okkal feltételezték, hogy a panaszos felesége a lopás bűncselekményével kapcsolatba hozható, a bizonyítékok a megalapozott gyanú szintjét is elérték. Ezek alapján jogszerűen jelentek meg intézkedési céllal a panaszos feleségének bejelentett lakcímén², jogszerűen léptek oda be a panaszos feleségének elfogása és előállítása érdekében³. Azonban tekintettel a panaszos által adott információkra, továbbá arra, hogy felesége nem tartózkodott otthon, eltekintettek az előállítástól. Mindössze tájékoztatták a panaszost, hogy a feleségét másnapra idézik kihallgatásra. A kihallgatást megelőző személyes megbeszélés alapján a nyomozóhatóság eltekintett a panaszos feleségének meggyanúsításától (melyre az objektív bizonyítékok alapján joga lett volna), és tanúként hallgatták ki⁴.

A panasznak azon része, amely az idézés átadásának módja ellen irányul, nem tartozik a rendőri intézkedések elleni panaszok körébe, az a büntetőeljárásra vonatkozó jogszabályi rendelkezések szerint bírálendő el⁵.

A rendőrök a magánlakásban először a panaszos kiskorú fiával találkoztak, akitől megkérdezték, hogy-szülei, illetve édesanyja otthon tartózkodik-e. Más kérdést nem tettek fel a rendőrök a gyermeknek. E rendőri magatartás az alábbiak szerint jogszerű. A büntetőeljárásra vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján a nyomozóhatóság – egyebek mellett – felvilágosítás adását kérheti⁶. A hivatkozott jogszabályi rendelkezés nem zárja ki a

---

¹ A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 35. § (1) alapján ha jogszabály további követelményt nem állapít meg, a kérelem tartalmazza az ügyfélnek és képviselőjének a nevét, lakcímét vagy székhelyét, az ügyfélnek a hatóság döntésére való kifejezett kérelmét, továbbá meg lehet adni az elektronikus levélcímet, a telefax számát vagy a telefonos elérhetőséget.

² A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése alapján a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatalom rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

³ A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 39. § (1) bekezdése b) pontja szerint a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve bűncselekmény elkövetésének megakadályozása, megszakítása, vagy a bűncselekmény elkövetőjének vagy gyanúsítottjának elfogása és előállítása céljából.

⁴ A büntetőeljárásról szóló XIX. törvény 179. § (1) és (2) bekezdése szerint, ha a rendelkezésre álló adatok alapján meghatározott személy megalapozottan gyanúsítható bűncselekmény elkövetésével, az ügyész, illetőleg - ha az ügyész másképp nem rendelkezik - a nyomozó hatóság a gyanúsítottat a 117-118. § szerint kihallgatja. A fogva lévő gyanúsítottat huszonnégy órán belül ki kell hallgatni. E határidőt attól az időponttól kell számítani, amikor a gyanúsítottat a nyomozó hatóság elé állították. A gyanúsítottal a kihallgatás elején közölni kell a gyanúsítás lényegét, az erre vonatkozó jogszabályok megjelölésével.

⁵ A büntetőeljárásról szóló XIX. törvény 196. § (1) bekezdése alapján, akit az ügyész vagy a nyomozó hatóság intézkedése vagy intézkedésének elmulasztása érint, az a tudomásszerzéstől számított nyolc napon belül panasszal élhet.

⁶ A büntetőeljárásról szóló XIX. törvény 178. § (1) bekezdés alapján a nyomozó hatóság a büntetőeljárás megindítása után annak megállapítására, hogy vannak-e bizonyítási eszközök, és ezek hol találhatóak, adatszerezést végezhet, ennek során igénybe veheti a bűnüldöző szervek külön törvényben meghatározott bűnüldözési adatkezelési adatbázisait, a megkeresésre (71. §) vonatkozó szabályok szerint bárkitől okiratok

kiskorú, de – testi és szellemi fejlettsége alapján – helyes válasz adására alkalmas személytől való felvilágosítás kérését.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

IV.

A Panasztestület állásfoglalásában a rendőrök magánlakásba történ belépésével, illetve a kiskorú gyermek megkérdezésével, továbbá a rendőrök nevének közlésével és a sértő kifejezések használatával, továbbá az intézkedés céljának meghatározatlanságával kapcsolatosan kialakított álláspontjával a határozat III. részében kifejtett indokok alapján nem értek egyet.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény XII. fejezet 54. § (1) és (2) bekezdése;
- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 326. § (7) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100.§ (1) bekezdés a) pontja valamint a (2) bekezdése, a 109. § (1) és (3) bekezdése;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése, 39. § (1) bekezdés b) pontja, 92. § (1) és (2) bekezdései, a 93/ A § (7) és (9) bekezdései;
- a büntetőeljárásáról szóló 1998. évi XIX. törvény 178. § (1) bekezdése, 179. § (1)-(2) bekezdései, 196. § (1) bekezdése.

A jelen eljárásban hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdésén, valamint a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Budapest, 2011. február „ „

**Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány**

és adatok rendelkezésre bocsátását, valamint felvilágosítás adását, a feljelentő vagy a sértett állami, helyi önkormányzati szerv, köztestület, gazdálkodó szervezet, alapítvány, közalapítvány vagy társadalmi szervezet vezetőjétől, illetőleg a vizsgálatra jogosult szervtől vizsgálat tartását és a kár megállapítását kérheti, a bűncselekmény helyszínét megtekintheti, szaktanácsadót vehet igénybe, és a megszerzett adatokat ellenőrizheti. A nyomozó hatóság az adatszerzés során fénykép vagy más adathordozón rögzített kép bemutatásával személyt vagy tárgyat kiválasztathat, illetőleg a bemutatott személyről vagy tárgyról felvilágosítást kérhet.